

3 de desembre de 2025. Dia Internacional de les persones amb discapacitat

Manifest

Això sí que és per a mi!

Les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament tenim dret a participar de manera activa i en les mateixes condicions que la resta de la ciutadania en tots els àmbits de la societat, segons els nostres desitjos i preferències. Així ho determina la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat i així s'ha de garantir.

Volem formar part de la comunitat i en tenim el dret. Volem que se'ns escolti i se'ns tingui en compte, que se'ns conegui i valori per qui som, i no per la imatge que es té de nosaltres.

Estem cansades de la mirada paternalista i discriminatòria de gran part de la societat.

Cansades de sentir-nos ciutadans i ciutadanes de segona, d'estar en segon pla, de sentir que no formem part de la comunitat, que no tenim les mateixes oportunitats i que no s'escolta la nostra veu.

Cansades que se'ns vegi com a nens i nenes petits, a qui no cal prendre seriosament ni escoltar.

Cansades que no es valori la importància de l'accessibilitat cognitiva en l'administració, el transport, el sistema de salut, la cultura o la política, entre d'altres. Una accessibilitat imprescindible per poder entendre el món que ens envolta, participar-hi activament i ser autònoms a l'hora de fer qualsevol activitat o gestió.

Cansades que a la feina no es tinguin en compte les nostres capacitats, que no se'ns doni l'oportunitat d'accedir a llocs qualificats, de responsabilitat o confiança. Som molt més que un 2% de reserva.

Cansades que els metges posin en dubte el nostre testimoni i no tinguin en compte la nostra opinió ni les nostres explicacions a l'hora de fer un diagnòstic.

Cansades que es dirigeixin al nostre acompanyant com si fóssim invisibles o, per contra, que no entenguin la necessitat d'entrar a consulta amb una persona de suport.

Cansades de ser discriminades quan entrem en un restaurant o en una discoteca, de les mirades de condescendència, els murmurs discriminatoris i les portes tancades.

Cansades que no es tinguin en compte les discapacitats invisibles que tenim moltes de nosaltres. La discapacitat intel·lectual és molt diversa i inclou persones molt diferents. No és just que se'n reconeguin unes i no d'altres.

Cansats que, fins i tot les relacions socials, les amistats o les històries romàntiques es vegin condicionades per la nostra discapacitat. Que aquesta ens tanqui portes, no per qui som, sinó pel que es creu que representem: una imatge completament errònia pel desconeixement.

I podríem seguir amb una llista llarga, plena de cansament i, perquè no dir-ho, també d'enuig i frustració.

Per tot plegat, avui i cada dia de l'any, alcem la veu per reivindicar la fi del desconeixement i de la discriminació amb relació al nostre col·lectiu. Volem tenir les mateixes oportunitats, drets i deures que qualsevol altre ciutadà i, per això, reclamem que s'aposti per l'accessibilitat, la conscienciació i la sensibilització per tal que permetin eliminar, d'una vegada per totes, el paternalisme i la desigualtat. Que ens escoltin el govern, les empreses i els nostres veïns i veïnes, que se'ns reconegui com a adults i se'ns garanteixi el dret a participar plenament de la comunitat, en igualtat de condicions, a tenir veu pròpia i a participar en les decisions que afecten les nostres vides i la societat en el seu conjunt.

Perquè tenim molt a dir i molt a aportar.